

Jugoslovensko novinarsko udruženje
Sekcija Ljubljana

KONCERT

na praznik narodnega ujedinenja,
v torek, dne 1. decembra 1925
ob 8. uri zvečer v veliki dvorani hotela „Union“

SPORED:

1. a) *Kimovec*: Po smrti;
b) *Bortnjanskij*: Tebe Boga hvalim. Mešana zbor.
Poje Glasbeno društvo „Ljubljana“. Pevovodja g. dr. F. Kimovec.
2. a) *Adamič*: Barčica je zaplavala;
b) *Hatze*: Čergo, moja Čergice (slavonska narodna);
c) *Brajša-Rašan*: Lipa Mare (istrska narodna). Mešani zbori.
Poje pevsko društvo „Slavec“. Pevovodja g. J. Brnobič.
3. a) *Ravnik*: Kmetiška. Ženski zbor s spremljevanjem klavirja, 4 ročno
(rokopis);
b) *Adamič*: Igra na nebu. Mešan zbor.
Poje pevski zbor „Glasbene Matice“. Pevovodja g. S. Kumar.
Na klavirju spremljata gđc. Zarnikova in g. prof. Ravnik.
4. a) *Adamič*: Mara u jezeru;
b) „ Lucipeter ban. Moška zbor;
c) „ Kresovale tri devojke. Mešan zbor.
Poje pevsko društvo „Ljubljanski Zvon“. Pevovodja g. Z. Prelovec.
5. a) *Beethoven*, op. 62: Uvertura „Coriolan“;
b) *Borodin*: Polovski plesi iz opere „Knez Igor“, št. 8 za veliki
orkester in št. 17 za zbor in veliki orkester.
Izvajata Orkestralno društvo Glasbene Matice s sodelovanjem
dijaškega pevskega zbora učiteljskih v Ljubljani. Dirigenta g. L.
M. Škerjanc.

Dr. F. Kimovec.

Po smrti.

Če me ljubiš, ktera duša
spomni se tedaj na mé,
ko zakrije tiha ruša
nikdar mirno mi srce!

Lepe rože mi nasadi
na gomilo za spomin,
ko predrami žar spomladi
cvetje hribov in dolin.

Naj jih pije, kogarkoli
pól privede v mirni kraj.
Tiho naj zamé pomoli;
Bog mu večni pokoj daj!

Če pa kdo me črtiš v duši
in na grob zaideš moj,
tudi ti na tihí ruši
za trenotek vsaj postoj!

S kletvijo ma ne obsodi,
ne poruj nedolžnih rož,
mrtva ti krivica bodi,
ko bo v zemlji — mrtev mož! —

Bortnjanskij.

Tebe Boga hvalim.

Tebe, Gospoda ispovjedujem.
Tebe prevječnega Očca vsa zemlja
veličajet.

Tebe vsi angeli, tebe nebesa i vsja
sili.

Tebe heruvimi i serafimi neprestan-
nimi glasi vzivajut:

Svjat, svjat, svjat Gospod Bog savvaot.
Polni sut nebesa i zemlja veličestva

slavi tvojeja.

Tebe preslavnij apostolskij lik,

Tebe proročeskoje hvalebnoje čislo.

Tebe hvalit presvjeltoje mučeniče-
skoje voinstvo.

Tebe po vsej vseljennej ispovjedujet
svjataja Cerkov.

Očca nepostižimago veličestva,
Poklanjajemago Tvojego istinnaga i
jedinorodnago Sina,

I svjatago Utješitelja Duha.

Ti Carju slavi Hriste.

Ti Očca prisnosuščnij Sin jesi Ti.

Ti ko izbavljeniju prijemlja čelovjeka
ne. vozgnušalsja jesi Djevičeskago
črevo.

Ti odolev smerti žaló otverz ješi
vjerujuščim Carstvo nebesnoje.

Ti o Desnuju Boga sidiši vo slavi
Oččej.

Sudija vjeriši sja priiti.

E. Adamič.

Barčica je zaplavala.

(Narodno besedilo.)

Smrečica posekana,
barčica dodelana,
zdaj pa grem od kraja preč,
ne boš me vidla več, nič več.
Kapitan pa na barki stoji
in rožni venec v rokah drži:

Marija, sedem žalosti,
pomagaj nam, pomagaj nam!
Barčica zaplavala,
dekle je zajokala;
Le odrin' od kraja preč,
ne boš me vid'la več, nič več.

M. Brajša-Rašan.

Lipa Mare (Istra-Vrbnik).

Lipa Mare
u Bostonu zrasla.
Lipa Mare, oj!
Milo drago moj!

U Bostonu
u Vrbniku gradu!
Milo drago moj!

J. Hatze.

Čergo moja čergice.

(Slavonska narodna.)

Čergo moja čergice,
od čadjava platna.
Ti si moja kučica,
srebrna i zlatna.
Gospodski su dvorovi,
nepomične stene.
A ti pratiš cigana,
kuda god se krene.
Gudi, gudi, gudaš
povrh tankih žica
usta so mi prepuna

tananih pesmica.
Venac slave ciganske
porodica čila,
Na največjoj studeni
kočoperna bila.
Kad zaveju snegovu,
ja po snegu gacam.
A kad sine prolječe
a ja se razbacam.
Gudi, gudi, gudaš...

J. Ravnik.

Kmetiška.

(Fr. Zbašnik.)

Sla devojka v mlado jutro,
v mlado jutro, v žitno polje,
v žitno polje, dobre volje,
dobre volje, ej najbolje!

Izpod neba jo škrjanček
s pesmijo pozdravljal;
— svetle rose poln do vrha —
mak ji š čašo je nazdravljal.

Kot kraljica je pšenica
vdano se ji klanjala:
Ej, devojka rožnolica,
kaj si, kaj si sanjala?

Sla devojka v mlado jutro,
cesta vsa je bela bila,
a devojka — rajske volje —
da je pot zgrešila — — —

E. Adamič.

Igra na nebu.

(Fr. Albrecht.)

Kot jezdec v divjem galopu
podé se po nebesnem stropu
težki oblaki.

Temno vihrajo raztrgane halje — —
Zdaj so obstali: čuj in iz dalje
kakor koraki,
polkov izmučenih mračno bučanje,
naraščajoče in pojemajoče v brezdanje,
silne prepade.
To so koraki v somrak zakrite,

v črni sovražni svoj prapor ovite
tuje armade!
— Ogenj! Sovražnik! Jezdec vrisakajo.
Kopja, ostroge in meči se bliskajo
od kavalkade,
vmes repetirke in bajoneti — —
V črnem požaru nebo se zasveti,
v črne prepade ruši se zemlja ... Mi
pa se križamo,
oljko prižigamo, k Bogu se bližamo,
jadni in bedni. —

E. Adamič.

Mara v jezeru.

(Belokranjsko narodno besedilo.)

Biser Mare po jezeru brala
berujući u jezero pala.
Viče Mare iz jezera:
»Čačko mili, dopelaj mi ladjo!
Čačko neče ladjo dovoziti.
Viče Mare iz jezera:

»Majko mila, dopelaj mi ladjo!
Majka neče ladjo dovoziti.
Viče Mare iz jezera:
»Mili dragi, dopelaj mi ladjo!
Mili dragi dopelal je ladjo,
izvodi je Maro iz jezera.

E. Adamič.

Lucipeter ban.

(Narodno besedilo.)

Rase, rase vinska rozga,
rozga zelena.
Na njoj rase sladko vince,
vino čerleno.
Njega toči krčmarica
mlada Katica,
njega pije Lucipeter
varaždinski ban.
Njega kara kralj Matiaš,
zemle gospodar.

»Ne karaj me kral Matiaš
zemle gospodar!
Da bi videl krčmaricu,
lepu Katicu,
ti bi zapil celu Peštu
i pol Budima.
Ti bi zapil vrana konja
s srebrom kovana
i to ne bi bilo dosta
ni za jedan den!»

E. Adamič.

Kresovale tri devojke.

(O. Župančič.)

Kresovale tri devojke,
tri devojke rožice:
»Daj nam bože dobro leto!
Mimo pride mladi Marko,
mladi Marko lep junak.
»Daj nam bože dobro leto!
Misli, misli mladi Marko:
»Bog nam dal je dobro leto,
dobro leto in predobro.
Bog nam dal je tri devojke,
tri devojke rožice.
Jaz bi si izbral nevesto,
tri devojke, težek izbor:

eno smem, vse tri bi rad!
Uganile so devojke
kaj je mislil mladi Marko.
Pa mu pravi lepa Mare:
»Ljubi mene mladi Marko,
ljubil boš oči najlepše!
Pa mu pravi lepa Bare:
»Ljubi mene mladi Marko,
ljubil usta boš najlepša!
Nič ne reče lepa Ane,
zarudela na tla gleda.
Mladi Marko ljubil Ano,
ljubil srce je najlepše! —

Borodin.

Polovski plesi iz opere „Princ Igor“.

(Preložil Pavel Karlin.)

Zbor:

Dvigni se na krilih vetra v rodni kraj,
domača pesem naša,
tja, kjer smo svobodno peli te nekda,
kjer nam prijetno bilo je s teboj.
Tam pod toplim nebom
zrak je čist in nežen,
v lahkem šumu morja
drema gora, vsa v meglah.
Tam zdaj svetlo solnce sij,
čez rodne gore zlato luč razliva,
doline vse so z rožami postlane
in slavček poje v noč ljubavno pesem.
Tam je žarko solnce,
tam dehté cvetice
in sladko grozdje že zori.
Tam je raj za pesem našo,
tja naj urno poletí!

Pojte pesem slavno kanu zdaj!
Slaven, silen, moder kan je naš!
V svitu slave solncu sličen je.

nihče v slavi kanu sličen ni.
Slava kanu,
slava kanu!

Solo:

Vidiš-li jetnice z morja daljnega,
vidiš-li dekleta lepa s Kaspija.
Če želiš katero si od njih,
ti podarim jo takoj,
le ime povej mi njeno.

Zbor:

Pojte pesem slavno kanu zdaj!
Dober, slaven, moder kan je naš!
A sovragu grozen je in krut!
Kdo je v slavi sličen kanu?
V svitu slave kan je solncu sličei.
V slavi svojim dedom
kan je sličen.

Kana ples naj naš poteši,
kana ples naj razveseli naj!